

Publicerad 2008-08-27 19:25 av Jimpasimpa

Ett par radder om en ovanlig händelse en vanlig dag vid en sjö.

Sjön

Isen ligger över sjön, snö har fallit också, en tun slöja av vitt pulver täcker isen. Vintervinden liksom tjuoter då den rusar fram genom morgondiset. Solen stiger upp, dagen gryr.

En ensam men lycklig man sitter i en plastmöbel. Han har en kavaj, skjorta, kostymbyxor och skor. Vinden ylar förbi. Han fryser inte. Han sitter bara i stolen och ser ut över sjön. Han bär en kepsmössa, har en cigarett i munnen och svänger något med sin käpp i luften samtidigt som han visslar muntert.

En grävling tassar ut ur skogsdungen bakom hans rygg. Djurets päls är fylld med snö, dess ena öga är skadat. Sakta tassar den fram mot mannen. Han slutar svänga med käppen och tystnar. Djuret stannar upp, det här hade den inte räknat med.

Vinden tjuoter.

Mannen vänder sig sakta i stolen, och ser på grävlingen med sina djupa visdomsögon. Grävlingen visar tänderna och morrar något. Mannen suckar lätt och vänder sig om och fortsätter att vissla och svänga med käppen. Grävlingen lunkar försiktigt fram och sätter sig ned i snön vid mannen sida. Mannen tittar inte ens åt des håll. Grävlingen lägger sig ned i snön bredvid mannen och lyssnar till visslingsmelodin som på något viss passar in i vinden.

Snön börjar i tysthet att falla. Till en början helt obemärkt trillar den virvlandes ned från himlavalvet. Vinden tystnar i några sekunder, och börjar sedan genast tjuota igen.

Mannen slutar plötsligt. Grävlingen ser förvånat upp, mannen spottar nonchalant cigaretten ur munnen och stirrar tomt ut mot isen. En gestalt kommer gående. En kvinnogestalt.

Hon är lång, nästan lite för lång. Hennes naglar är långa, håret blont och går ned till korsryggen. Luggen täcker ögonen. Men under håret så ler hon. Hon bär en ytterst enkel klädnad, en axelustrad, vitt klänning. Hennes hud är ljusblå, nästan som himmelen. Hon har inga skor, utan går barfota fram, och hennes fötter lämnar inga spår i snön.

Mannen spänner varje muskel i sin gamla kropp. Han vill inte. Grävlingen tassar fram och ställer sig prompt framför honom. Den visar tänder gentemot den underliga kvinnan, som stannar upp och sänker blicken.

Vinden vänder.

Damen går ned på knä och möter grävlingens blick. Den tvekar. Tiden går, mannen ser fortfarande rädd ut där han sitter och har tappat cigaretten i knät. Den bränner sönder hans byxor, men han känner det inte.

Grävlingen går ett steg framåt. Kvinnan ställer sig upp och pekar på djuret. Isen under dess fötter knakade först till, sedan brast den. Med ett gnäll faller djuret ned i det iskalla vattnet.

Mannen greppar käppen i bägge händerna, som för att försvara sig. Kvinnan går långsamt fram och ställer sig ett steg ifrån honom. Han darrar.

Vinden drar till kraftigt, mannens hatt faller av och blottar hans flint. Nu fryser han, av fruktan. Dammen gör ifrån sig ett ljud som liknar en suck. "Du får mig inte", viskar mannen bestämt, fast händerna som håller i käppen skakar vilt.

Hon böjer sig fram och tar tag i käppen och med ett våldsamt ryck drar hon den ifrån honom, han faller ur stolen och tappar greppet om käppen i luften. Han ligger ned på marken och stirrar upp med ledsna ögon. Hon knäböjer och sträcker fram sin hand. Darrande tar han tag. "Så farligt är det inte", säger hon milt.

Vinden tystnar, och när den tar fart igen är de båda borta.

Sekunder senare hoppar grävlingen upp ur vattnet och ruskar om sig själv, vattnet yr omkring den, sedan tassar den fram och stirrar förvånat på den plats där de två andra nyss varit. Den grymtar något och traskar vidare mot sitt hem i skogen. Precis innan vegetationen tar sin början stannar den upp, vänder sig om och glor på kepsmössan. Den smyger försiktigt fram och nosar på den, fryser till och ser sig om, ingen är där.

Med ett hastigt ryck nafsar den åt sig huvudbonaden och strossar sedan in i skogen.

Isen börjar smälta. Våren kommer.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Jimpasimpa med Poeter.se id #24505 innehar upphovsrätten